

Rozhovor s Ivanou Cechlovou, vyučující a pedagogickou ředitelkou ČSBH Paříž

Milá Ivano, od roku 2017 učíš v ČSBH Paříž, od letošního roku jsi pověřena pedagogickým řízením školy... Nicméně Tvoje profesionální dráha v zahraničí nezačínala u dětí...

Ano, to je pravda. Do Francie jsem přišla pracovně v roce 2015, a sice do jihofrancouzského Nîmes. Byla jsem tam vyslaná jako lektorka a učitelka češtiny na lyceum Alphonse Daudeta, kde funguje česká sekce. Takže jsem pracovala – stejně jako předtím v České republice – se středoškolskou mládeží. Po dvou letech jsem dostala příležitost přesunout se jako lektorka češtiny na pařížskou Sorbonnu. A protože život v Paříži není z nejlépejších, hledala jsem možnosti přivýdělnku a dohodla se na spolupráci s Českou školou bez hranic. Na univerzitě jsem pracovala s dospělými a v české škole na mě čekaly sedmi a osmileté děti. Tehdy jsem ještě netušila, do jaké míry mě práce s malými dětmi osloví a že za dva roky posunu věkovou hranici svých žáků ještě o trochu níž.

Rozhodla ses tedy zůstat jako učitelka češtiny v pařížské české škole i po ukončení své smlouvy na univerzitě? Proč?

Ano, na univerzitě jsem mohla působit pouze dva roky, to jsem předem věděla. Ale myslela jsem si, že se po dvou letech vrátím do ČR, nebo se přesunu někam jinam. Původně jsem vůbec nezamýšlela zůstat v Paříži. Když se však blížil konec

školního roku a já se rozhodovala co dál, zjistila jsem, že mě práce s malými dětmi baví, koncepce a náplň výuky češtiny v kontextu cizí země mi přijde jako úžasná myšlenka a vůbec mi to celé tak nějak přirostlo k srdci.

Jaká je Tvá náplň práce v současné době?

Zůstala mi druhá a třetí třída, a navíc mateřská školka pro děti od 3 do 5 let. Dá se říct, že výukou v předškolce jsem si zaplnila další volné místo v mé profesní pedagogické kariéře. Od mateřské školy, přes základní a střední až po univerzitu. Nikdy jsem si nemyslela, že bych mohla pracovat s tak malými dětmi, a učitelky v mateřských školách jsem obdivovala pro jejich trpělivost. Nakonec překvapuji sama sebe. Vážně mě to baví a přináší mi to uspokojení. Kromě ryze výukové činnosti se podílím na celkovém fungování školy, organizaci doprovodných aktivit, prezentaci školy na veřejnosti...

Mluvíš o koncepci a náplni výuky v české škole v zahraničí. Je odlišná od koncepce výuky v Čechách? Vždyť se přece vyučuje podle stejných vzdělávacích dokumentů, RVP jsou závazné i pro pařížskou školu...

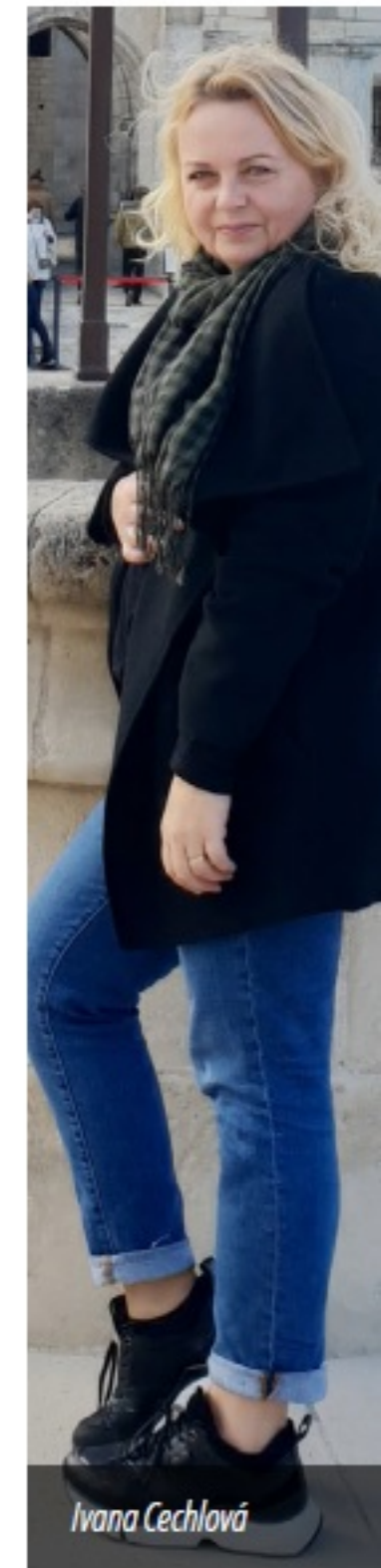
To ano, co se týká obsahu učiva v českém jazyce, dějepise, prvouce, tam se od škol v Česku nelišíme, děti používají české učebnice, využíváme českých internetových portálů, účastníme se v ČR organizovaných soutěží, např. Olympiády... Největší rozdíl ale vidím v tom, jak se dětem vštěpuje povědomí o češtví. Troufám si říct, že naše děti mají mnohem větší znalosti o České republice než děti v Česku. Asi je to proto, že i my učitelé – Češi žijící v zahraničí daleko od své rodné vlasti, svých příbuzných

a kamarádů – rádi s nostalgií a hrdostí o své vlasti hovoříme. A dovedeme pro to zapálit děti a jejich rodiče...

Máš zkušenosti s výukou na odlišných úrovních. V čem je rozdíl, co mají společné?

Společný je samozřejmě pedagogický cíl – to znamená, aby si žáci či studenti z výuky něco odnesli, aby je výuka v rámci možností bavila a chtěli se učit dál. Rozdílů je hodně. Práce s malými dětmi – a navíc v našem kontextu – je velmi náročná na přípravu. Střídat aktivity, aby děti neztratily pozornost, připravit si několik variant, protože nikdy nevíte, v jaké „kondici“ žáci budou, být si vědom toho, že konkrétně do naší české školy dochází všichni v rámci svého volného času (spolužáci z francouzských škol přece mají volnou sobotu, zatímco oni chodí dobrovolně do sobotní české školy), navíc pracujeme v netradičních prostorách... Na rozdíl od starších žáků a dospělých studentů malé děti ještě neumí být pokrytečné. Když se jim něco líbí, hned Vám to řeknou. Mají skvělé a originální nápady. Je toho spousta a neustále mě překvapují.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně energie do dalších výukových měsíců a let!

Ivana Cechlová

Den české diaspory

U příležitosti **30. výročí sametové revoluce** představila ČSBH Paříž **fotografický projekt Lenky Hatašové „30“** – jedná se o minidokument z přelomového období života dnes již neexistujícího Československa. Dosud nepublikované fotografie zachycující atmosféru i osobnosti vázané k událostem 17. listopadu 1989 pořídila tehdy začínající fotografka **Lenka Hatašová**, která stejně jako sametová revoluce letos slaví třicetileté výročí své profesionální kariéry.

Lenka Hatašová (1969) prošla coby fotoreportérka válečným bojištěm na Balkáně, zeměmi Střední a Severní Ameriky i tenisovými kurty legendárního grandslamu. V posledních letech se věnuje již výhradně portrétu, fotografuje zejména osobnosti české kultury, politiky a sportu. Od roku 2016 je držitelkou titulu Nikon Ambassador; v témže roce představila v pražské Nikon Photo Gallery svůj projekt portrétů nazvaný „V jiném světle“. K dokumentární fotografii se navrácí při svých cestách po světě jako v případech výstavních kolekcí z Kuby nebo Izraele.

Ozvěny fotografického projektu „30“

V sobotu 16. listopadu proběhne v ČSBH Paříž další výstava, a to **Ozvěny fotografického projektu „30“**, která ukáže literární a výtvarné práce dětí reflektující významné výročí sametové revoluce.

Taková – snová – sametová

Během podzimních prázdnin proběhl **výtvarně divadelní workshop**, kdy si děti formou hry, fantazie, scénických i výtvarných nápadů připomněly události roku 1989. Dílna proběhla pod vedením Bely Schenkové a Barbory Zichové, které společně s dětmi hledaly cestu k prvkům klasické činohry, ale i loutkám, maskám, hudbě a pocitům. Výsledná podoba představení vycházela z kontrastu mezi humorem a poezií, dramatickým napětím a nadsázkou.

